

2- Temsilden Hakikate Geçiş

İşte ey namazsız adam ve ey namazdan hoşlanmayan nefsim!

O hâkim ise Rabb'imiz, Hâlık'ımızdır. O iki hizmetkâr yolcu ise biri mütediyyin, namazını şevk ile kılar; diğeri gafil, namazsız insanlardır. O yirmi dört altın ise yirmi dört saat her gündeki ömürdür. O has çiftlik ise cennettir. O istasyon ise kabirdir. O seyahat ise kabre, haşre, ebede gidecek beşer yolculuğudur. Amele göre, takva kuvvetine göre, o uzun yolu mütefavit derecede katederler. Bir kısım ehl-i takva, berk gibi bin senelik yolu bir günde keser. Bir kısmı da hayal gibi elli bin senelik bir mesafeyi bir günde kateder. Kur'an-ı Azîmüştân, şu hakikate iki âyetiyle işaret eder. O bilet ise namazdır. Bir tek saat, beş vakit namaza abdestle kâfi gelir.

İşte ey **namazsız adam** ve ey **namazdan kaçan nefsim!** Bir an dur ve düşün... Çünkü mesele küçük değil, **ebedi bir zarar söz konusudur.**

O hâkim, bizi yoktan var eden, her an yaşatan **Rabb'imizdir.** Seni yaratan, seni ayakta tutan, nefesini veren Zât; **senden ibadet istiyor.** Bir fincan kahve içtin diye **kırk yıl hatır güden** sen...

Günde binlerce nimetle beslenen, bir an nefessiz kalsa yok olacak olan sen... Seni annesiz, babasız, sahipsiz bırakmayan; geceyi örtü, uykuyu rahmet yapan; kalbini durmadan çalıştıran Rabb'ine karşı **beş vakit namazı çok mu görüyorsun?**

Bir insan sana iyilik yapsa, adını unutmazsın, minnetle anarsın.

Peki seni **yoktan var eden**, her an varlıkta tutan, ölümden sonra diriltecek olan Rabb'ine karşı nasıl bu kadar **gafletle yaşayabiliyorsun?**

Bu bir borç meselesi değil sadece; bu bir **nankörlük-şükür** meselesidir. Bu, insan kalmanın meselesidir.

Namazdan kaçan aslında **şükürden kaçıyor.** Rabb'ine dönmeyen, aslında **kendi kalbinden kaçıyor.**

Bir fincan kahvenin hatırını kırk yıl taşıyan insan, kendini yaratan Rabb'inin çağrısına nasıl bu

kadar **sağır** kalabiliyor?

Dur... Bir an dur ve düşün. Çünkü bu suskunluğun bedeli, **ebedi alemde sonsuz felaket kadar ağır olabilir.**

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ
تَتَّقُونَ؟

Ey insanlar! Sizi ve sizden öncekileri yaratan Rabb'inize ibadet edin ki takva sahibi olasınız. Bakara :21

O iki hizmetkâr, aynı dünyaya gönderilmiş iki insandır: Biri, Rabb'inin huzuruna isteyerek duran **mü'min**; Diğeri, bu çağrıyı erteleyen, görmezden gelen **gafil insan**...Hâlbuki ilahî çağrı açıktır:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ارْكَعُوا وَاسْجُدُوا وَاعْبُدُوا رَبَّكُمُ

“Ey iman edenler! Rükû edin, secde edin ve Rabbinize ibadet edin.” Hac; 77

Ey **dünyada her şeye vakit ayıran nefsim!** Her randevuya yetişen, her işi ertelemeyen sen... **Rabbinin davetine ne zaman icabet edeceksin?** Telefonun çalınca bakıyorsun, yaratılmışların çağırısına koşuyorsun, menfaat olunca vakti genişletiyorsun.

Peki seni yoktan var eden, her nefesini tutup bırakan Rabb'in **“Haydi huzuruma gel”** dediğinde neden susuyorsun? Unutma... bu daveti erteliyorsun ama bir gün gelecek o gün; **hesabını erteleyemeyeceksin.**

Elimize verilen **yirmi dört altın**, her gün geri gelmemek üzere avucumuzdan kayan **yirmi dört saatlik ömürdür.** Harcanır... gider... bir daha da geri gelmez. Ziyan; mal kaybı değil, **vakit kaybıdır.**

Çünkü giden vakit, aslında **geri gelmeyen hayattır.**

Kur'ân bu hakikati sarsıcı bir yeminle bildirir:

وَالْعَصْرِ ۞ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ

“Asra yemin olsun ki insan gerçekten ziyandadır.” *Asr, 1-2*

O **has çiftlik**, sonunda ulaşılabilecek olan **cennettir**. Öyle bir menzil ki, dünya onun yanında **bir gölge bile değildir**.

Dünya o sonsuz ummanın yanında bir damla, daim yanan güneşin yanında bir lem’adır ancak.

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ جَنَّاتُ النَّعِيمِ ۞

İman eden ve salihati yapanlar için, Naim Cennet’ler vardır. *Lokmân, 8*

Dünyada sana **vaat edilen bir şey** için bütün mesaini, uykunu, gücünü ortaya koyarsın. Günlerce çalışır, gecelerce yorulursun. Üstelik o sözü veren; fikrini değiştirebilir, sözünden dönebilir, hatta seni yarı yolda bırakabilir.

Ama **sözünden dönme ihtimali olmayan Rabb’in** için... O, vaadini şöyle ilan eder: إِنَّ اللَّهَ لَا يُخْلِفُ الْمِيعَادَ “Şüphesiz Allah vaadinden dönmez.” (Âl-i İmrân, 9)

Düşün ey nefsim... Geçici bir menfaat için bu kadar fedakârlık yaparken, **vaadi kesin, neticesi ebedî** olan böyle bir hizmet için neden gevşek davranıyorsun?

Bir insanın sözüne güvenip ömrünü harcıyorsun, **Allah’ın vaadine** gelince tereddüt ediyorsun.

Oysa O’nun vaadi, ne bozulur ne ertelenir ne de hayal çıkar. Böyle bir Rab için **ne yapsak azdır**.

O **istasyon**, herkesin mutlaka duracağı **kabirdir**. Ve o yolculuk, kabirden başlayıp **sonsuzluğa** uzanan, dönüşü olmayan bir yoldur. Kur’ân bu hakikati insanın yüzüne çarpar gibi bildirir:

أَلْهَيْكُمْ التَّكَاثُرُ ۞ حَتَّىٰ زُرْتُمُ الْمَقَابِرَ ۞

Mal, evlat ve akraba çokluğu ile övünmek sizi öyle aldatıp oyaladı ki, nihâyet kabirleri ziyâret ettiniz. Tekasür: 1-2

Ey nefsim! Seni oyalayan şeyler bitmedi, ama **ömür bitti**. Meşguliyetler sürdü, hesap ertelendi zannedildi, fakat kabir kapısı **ansızın açılacak ve sen hala gaflettesin**.

Orada ne makam konuşur, ne servet cevap verir, ne alkış fayda eder. İşte bu yüzden bu yolculuk sıradan değil;

hayatın en ciddi yolculuğudur.

Bu yolu herkes aynı şekilde geçmez. İmanın ve takvanın kuvvetine göre yol kısılır veya uzar. Namazla yaşayan için bu yol süratli ve emniyetli ve sonu saadetlidir. Namazsız yaşayan için ise yol **uzar**, karanlıklaşır, korku ile dolar ve sonunda azap vardır. Biri nurla yürür; diğeri **biletsiz, hazırlıksız ve yalnız** kalır.

نُورُهُمْ يَسْعَى بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَيَأَيِّمَانِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَتِمِّمْ لَنَا نُورَنَا وَاعْفِرْ لَنَا
لَنَا؟ إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

Onların nurları önlerinde ve sağlarında koşturup yollarını aydınlatır. Onlar da: “Rabbimiz! Nûrumuzu tamamla ve bizi bağışla! Şüphesiz senin her şeye gücün yeter!” diye dua ederler. Tahrim:8

O **bilet**, namazdır. Ve bu bilet sanıldığı gibi pahalı değildir. Bir günde yirmi dört saatten **sadece bir saat**... Abdestle birlikte beş vakit namaza kâfi gelir. Düşün ey nefsim! Yirmi üç saatini fânî dünya için harcayan insan, bir saati ebediyetin sahibine çok görüyorsa, bu **hangi akılla** izah edilebilir?

Ey nefsim! **Günde: Sadece 1 saat. Ayda: Sadece 1 gün. Yılda: Sadece 15 gün. Bir ömürde (60 yılda) : Sadece 2,5 yıl. Ey nefsim! Bir ömürden yalnızca 24’te 1 isteyen bir Rab için, “vaktim yok” demek hangi hesaba sığar?**

Buna karşılık ne veriliyor? **Ebedî hayat, kabirde nur, haşirde sürat, cennette sonsuz saadet**

Şimdi soruyorum ey nefsim: Bir ömürden **2,5 yılı** seni yoktan var eden, ölümden sonra diriltecek olan Rabb’ine veremeyen insan, **kalan 57-58 yılı neyle kurtaracağını sanıyor?**

Bil ki namaz, vakit kaybı değil; **kalbini ve dinini ayakta tutan son direktir**. Namazsızlık

ise rahatlık değil; insanı fark ettirmeden **zarara sürükleyen bir gaflettir**. Biletsiz yola çıkan yolcu nasıl korku içindeyse, namazsız insan da farkında olmadan **ebedi bir riskle yürür**.

Reslullah ﷺ buyurur: **«الصَّلَاةُ عِمَادُ الدِّينِ»** “Namaz, dinin direęidir.”
(Taberâni)